

PRZYGARNAĆ SIĘ (2) *vb pf*

się (2), [się].

a jasne.

fut 3 sg przygarnie się (1). ◇ [*praet 3 sg m przygarnął się.*] ◇ *imp 2 pl przygarnicie się* (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. przygarnąć.

1. *Dopłynąć okrętem, przybić do brzegu* (2) :

Zwroty: »przygarnąć się ku brzegu« (1): Bráćia miła/ przygárníćie się ku brzegu/ bo dziś iest bárzo sławny á chwalebny dzień [...]. A gdyż przyplýnęli kbrzegu/ y náležli wiele okrętow y też łodzi ná brzegu *HistRzym* 22.

»przygarnąć się do portu« (1): Ow/ co fam biédny ledwé się przygárníćie Do portu/ wzięwłszy wielką łzkodę márníe Ná morzu/ bogi y łczęścié winuie. *GórnTroas* 67.

2. [*Przystać, przyłączyć się* (*tu: do chrześcijaństwa*) [*do kogo*]: ten człék/ [...] będąc złości pełen/ nie przecz innego do Chrześćian się przygarnął/ iedno áby nas ószukawał *SkarŻyw* 105.]

Formacje współrdzenne cf GARNAĆ.

Cf PRZYGARNIONY

LWil